

Sygn. akt II CSK 173/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku R. P.

przy uczestnictwie S. P.

o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACz 1483/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 400
(czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Innymi słowy, przesłanka ta występuje, gdy sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.).

Skarżąca powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.). Klauzula porządku publicznego ma wyjątkowy charakter i możliwość jej zastosowania występuje w przypadku naruszenia fundamentalnych zasad systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 r., III CSK 25/03, LEX nr 141798). Ze względów wskazanych w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie doszło do obrazy w zasygnalizowany sposób art. 1146 § 1 pkt 7 k.p.c.

Sąd oceniając, czy zagraniczne orzeczenie zapadło w sprawie należącej do wyłącznej jurysdykcji sądów polskich nie ma obowiązku badania, czy sąd obcy miał w ogóle w sprawie jurysdykcję. W sprawie nie można było przyjąć, że wystąpiła negatywna przesłanka do uznania określona w art. 1146 § 1 pkt 2 k.p.c. już z tego względu, że skarżący nie wskazał żadnego unormowania (przepisu) z którego wynikałaby w sprawie wyłączna jurysdykcja sądu polskiego.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Wynika z niej w sposób nie budzący wątpliwości, że skarżący w postępowaniu przed Sądem zagranicznym nie był pozbawiony możliwości obrony.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).